

a barcelona (1954-1994)

Un relat de: [rufus](#)

Fa 5 anys et vaig traïr
engalipat per la costa
ara torno mig ferit
al teu redòs, Barcelona.

A dintre teu vaig néixer, Barcelona,
i a dintre teu vull morir,
penjat del teu coll tota l'estona
des d'avui fins l'infinit.

T'imagines, Barcelona,
temps i temps tu i jo plegats,
sentint-te bategar a tota hora,
recreat en el teu passat?

De tu no he mamat riqueses,
del "barrio Chino" sóc mig nascut,
aquí vaig viure rellogat amb presses,
per migrar ràpid ciutat amunt.

El Turó de la Peira era tot rases,
de totxanes i sorra ple de pilons,
pisos a mitges, la bòbila, les basses
i des del cim una serp de turons.

De l'aluminosi bressol,
en alguna cosa, Turó, ets primer,
barri sempre mancat de tot,
fins la salut al final t'han pres.

Tu ho saps i no és cap mal,
que hi ha un munt de barcelones:
Pedralbes, el Putget, la Diagonal,
i allà on m'he criat, les més pobres.

Recordo de petit els vells tramvies,
a les portes tothom penjat;
del metro, andanes atapeïdes,
i del trole, corrent al pis de dalt:

camí del Bon Pastor, Sant Andreu avall,
el nas tot fred aixafat al vidre,
m'importava poc el càstig de demà,
m'estimava més el moment a viure.

En metro et travessava fins a la Bordeta,
allà on treu cap d'entre les cases,
tu, Barcelona, m'incitaves a malifetes,
despertant en mi sensacions amagades.

Pels teus carrers de gris empedrat
trontollaven tricicles vessant la llet,
carros d'escombraries escortats de gats,
camionetes de gasoses, sifons i gel.

Com un àlbum eres plena Barcelona,
de cromos, tebeos i retallables,
venedors de regalèssia i pega dolces
i l'Home dels coloms sempre entranyable.

Pujar al Tibidabo era una festa,
la Fira de Mostres la fi del món,
el tren a Montgat sentir trompetes,
i a Can Tunis, morir de cop.

De Montjuïc pocs records aplego,
tot i que de gent que estimo n'està ple,
el Cementiri, l'Estadi, Can Valero
i allà on van fer-me, el Poble sec.

Del Tibidabo et vas engelosir
i vas omplir-te, Montjuïc, d'atraccions,
valga'm Déu però quin neguit,
haviem de tenir valor!!.

Fabra i Puig, el carrer Gran i Maragall,
eren farcits de cinemes,
tots amb pel·lícules a talls,
en recordo fins a una dotzena.

La Televisió del NO-DO fou continuadora:
imatges i veus mancades d'alegria,
i de Barcelona l'aportació més enriquidora,
"Rogamos disculpen la averia".

Per fi "Su Excelencia" era a totes les cases,
un per un ja ens podia controlar,
del Madrid, futbol, basquet i petanca,
i des del Bernabeu la "demostración sindical".

Aviat Miramar va cuinar programes:
les marionetes, els Vienesos, els musicals,
"reinas por un dia", amb tot de dames,
i presentadors i presentadores més jovials.

He de deixar-te Barcelona
deixar-te d'escriure, òbviament,
és tant, però, el que m'enamores
que no sé pas quan trigaré.